

efteruddannes i overensstemmelse med den internationale revisorforening IFAC's krav. Den samlede reelle erhvervsøkonomiske konsekvens af at kræve samme efteruddannelse for alle godkendte revisorer er derfor kun godt 8 mio. kr. Bl.a. på den baggrund bedes ministeren oplyse, om målet om en reduktion af »økonomiske byrder« er vigtigere end hensynet til de købere af revisors ydelser, som loven har til formål at beskytte?

Svar:

Som nævnt i min besvarelse af spørgsmål 18, er den foreslåede differentiering er udtryk for, at der stilles meget forskellige krav til revisionen af årsrapporten for et stort børsnoteret selskab, der aflægger årsrapport efter de internationale regnskabsstandarder (IFRS), og til revisionen af den lille lokale bagerbutik, der skal følge minimumskravene i årsregnskabsloven.

En differentiering af efteruddannelsesniveaet giver derved den enkelte revisor valgmuligheden for at fokusere sin efteruddannelse mod netop de opgaver, revisor beskæftiger sig med.

På den baggrund mener jeg, at kravet om obligatorisk efteruddannelse for alle revisorer – uanset medlemskab af revisorforeningerne – tilgodeser hensynet til de købere af revisors ydelser, som loven har til formål at beskytte.

Spørgsmål 24:

Ministeren bedes kommentere henvendelse af 24. april 2008 fra Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, jf. L 120 – bilag 5.

Svar:

Henvendelsen fra Foreningen af Statsautoriserede Revisorer (FSR) centrerer sig hovedsageligt om 1) begrundelsen for, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skal have adgang til revisionsvirksomheder uden retskendelse, jf. Lars Bo Langsteds responsum herom 2) antallet af bemyndigelser, 3) kravet om efteruddannelse og 4) deponering af beskikkelse.

Ad 1) Undersøgelser, herunder adgang uden retskendelse

Lovforslaget indebærer, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan iværksætte undersøgelser af revisionsvirksomheder og herunder uden forudgående retskendelse få adgang til sådanne virksomheder.

Forslaget bygger på den vurdering, at et krav om retskendelse ikke medfører en yderligere retssikkerhedsmæssig gevinst, idet retssikkerhedsloven i forvejen giver en tilstrækkelig beskyttelse af parterne.

I forbindelse med udarbejdelsen af retssikkerhedsloven har Retssikkerhedskommissionen anført, at der normalt ikke vil være opstillet materielle betingelser i lovgivningen med hensyn til at gennemføre tvangsindgreb uden for straffetretsplejen. Indførelse af et krav om retskendelse ville efter kommissionens opfattelse ikke være nogen reel retssikkerhedsmæssig gevinst og ville på den anden side kunne have betydelige ressourcemæssige konsekvenser og konsekvenser for myndighedernes mulighed for at gennemføre en effektiv kontrol.

Jeg har forelagt Professor Lars Bo Langsteds responsum for Justitsministeriet, der på den baggrund har udarbejdet vedlagte notat af 8. maj 2008 om Erhvervs- og Selskabsstyrelsens adgang til uden forudgående retskendelse at få adgang til revisionsvirksomheder. Justitsministeriet mener ikke, at der er grundlag for at fravige den hidtidige praksis, hvor der ikke stilles krav om forudgående retskendelse i forbindelse med myndighedernes kontrolbesøg. Justitsministeriet påpeger i den forbindelse, at der ikke vil være nogen reel retssikkerhedsmæssig gevinst forbundet med et krav om retskendelse, når Erhvervs- og selskabsstyrelsen skal ud og foretage kontrolbesøg.

Justitsministeriet nævner også i sit notat, at der under Folketingets behandling af forslaget til retssikkerhedsloven ikke fandtes at være behov for at udvide retssikkerhedslovens § 9 til også at begrænse adgangen til kontrolundersøgelser i tilfælde, hvor der kan blive tale om ikke-straffetretlige foranstaltninger, der kan have større eller mindre lighed med straf.

Lars Bo Langsteds responsum henviser i øvrigt til højesteretsdommen U1999.1015H som argument for, at Revisornævnets afgørelser er »straf« i straffetretsplejens forstand. Dommen kan imidlertid ikke anvendes som argument for, at styrelsen skal indhente en retskendelse forinden der gives adgang til revisionsvirksomheden. Dommen vedrører en ganske anden situation, hvor revisor var indkaldt som vidne i en straffesag, og hvor anklagemyndigheden samtidig havde indbragt ham for Disciplinærnævnet for Statsautoriserede og Registrerede Revisorer.